Četvrtak, 18.02.2016.g.

Jednom, prije nekoliko mjeseci, vidio sam pred ulazom bolnicom u

susjednom mjestu nekoliko ljudi koji su stajali sa malim transparentima.

I malo poslije sam shvatio da su to draga braća i sestre u vjeri koji su se

okupljali pred bolnicama po cijeloj Hrvatskoj, već kako su gdje mogli, i

molili, skraćeno rečeno, za sve one koji su na bilo koji način sudjelovali u

grijehu abortusa.

Pa sam neki dan na oglasnoj ploči naše crkve pročitao da to rade i u ovo

korizmeno vrijeme, 40 dana, ujutro od 7.00 do 10.00. Mole, potiho

pjevaju, sve za spas NEROĐENE DJECE I DUŠA ONIH KOJI

SUDJELUJU I NJIHOVOM UBIJANJU.

***… idu mi suze …***

Pa sam tako i ja odlučio da ću prekjučer, kada sam išao ujutro u taj grad

na svetu misu, poslije mise otići do tih dragih ljudi, dati im podršku i

ostati s njima neko vrijeme u molitvi.

I danas sam bio sa suprugom na nekoj kontroli u toj bolnici, i dok sam ju

čekao, ostao sam sa tom dragom braćom i sestrama u molitvi i tihoj

pjesmi.

**NEKOLIKO PUTA MI JE ZADRHTAO GLAS KADA SAM**

**NEKAKO OSJETIO BOŽJE MILOSRĐE KOJE JE TAMO BILO**

**SA NAMA …**

**I KADA SAM SE SJETIO KAKO SE MORAO OSJEĆATI TO**

**MALO, NEROĐENO DIJETE KOJE UBIJAJU ABORTUSOM.**

**NEVOLJENO, NAPUŠTENO, ODBAČENO … KOJIH LI**

**OSJEĆAJA!**

I baš su mi zasuzile oči kada sam se sjetio da ipak imaju ono što mnogi

od nas nemaju. ČISTU I ISKRENU LJUBAV PREMA GOSPODINU

ISUSU.

OD NJEGA NISU NAPUŠTENI, NISU ODBAČENI.

OD NJEGA SU VOLJENI, ČISTOM, ISKRENOM LJUBAVLJU.

**Ali, što je s onima koji sudjeluju u njihovom ubojstvu!?**

**Kako će se njihove duše spasiti!?**

**Kako će oni proživjeti ovaj svoj zemaljski život!?**

**Tko će njih osloboditi depresija, strahova, jezovitih snova koji**

**će ih pratiti kroz život!?**

**Kako će rasteretiti svoju savjest kada jednom shvate što su**

**učinili!?**

**JER TO SU POSLJEDICE TOGA UBOJSTVA ZA SVE ONE**

**KOJI ĆE U NJEMU UČESTVOVATI!**

**VJEROVALI MI U TO ILI NE, TAKO JE I TAKO ĆE BITI.**

**Samo oni koji su to činili znaju kako je to. Ako si imaju**

**hrabrosti priznati …**

A u subotu u 10.00 sati ću ponovno ići pred bolnicu da budem podrška

toj dragoj braći i sestrama u vjeri koji se toliko trude ZA NEROĐENU

DJECU I ONE KOJIMA SU ONI NA BRIGU.

Molit ćemo, proći u procesiju jednim dijelom grada do jedne crkve.

Vjerojatno će tamo biti i misa.

Toliko mogu učiniti ZA NEROĐENU DJECU I ONE KOJI SUDJELUJU

U GRIJEHU ABORTUSA.

Nije nešto u očima nas ljudi, ALI GOSPODIN ZNA DA MU SVE OVO

PRINOSIM IZ DUBINE SVOJEG SRCA.

ON JE VJEČNI I PRAVEDEN SUDAC.

NEKA NAM BUDE KAKO SMO ZASLUŽILI …

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.

A prije desetak dana sam u nekim novinama, mislim da je bio portal lista

"DNEVNO", našao jedan prekrasni članak koji želim sa svima vama

podijeliti. Pa ga, prema svojoj savjesti, i vi podijelite sa svima onima za

koje mislite da bi im moglo nešto značiti.

Evo teksta članka:

"Na adresu naše redakcije stiglo je pismo, pismo istine, pismo prožeto

boli i patnjom koju ova majka ne može iščupati iz svog srca ni 30 godina

nakon što je učinila abortus.

Bol koju je ova majka odlučila podijeliti s čitateljima našeg portala, bol je

koju skrivaju svi mediji svijeta, sve organizacije, svi oni koji lažu ženama

diljem planeta govoreći da abortus ne boli.

On boli, on boli toliko jako da je potrebna Božanska snaga da to uopće

priznaš, podijeliš i tako druge majke odvojiš od pomisli ubojstva djeteta

u svojoj utrobi. Zbog toga MAJKO hvala ti. Hvala ti na pismu, hvala ti na

hrabrosti!

Majko (da, ti to jesi) znaj da te Isus ljubi i da te ne pušta već ti govori:

‘**Dođite k meni svi umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti” (Mt**

**11, 28)’.** A vi dragi čitatelji, uzmite trenutak, pročitajte pismo i podijelite

ga za drobrobit svih majki koje da su ‘znale’ to nikad ne bi učinile.

**Dobro mi došla, nerođena kćeri!**

Bol je tu. Učinjeno je davno. Ona ( uvijek mislim da bi bila curica) bi sad

imala 30 godina. Zelenooka i crnokosa, gipkih udova, gracilnije građe,

bujne mašte, meka srca. Nekad mislim da bi povukla na očevu stranu pa

bi bila malo jača, na baku, svadljivija i ono što se u narodu veli, teže

naravi. Možda bi završila faks, bila po p.s. na jednu ili ne bi škole privela

kraju, na drugu tetku. Možda bi.. Možda. To možda je riječ s kojom se

budim i s kojom liježem, već punih dvadeset i nešto godina.

U početku je bila omaglica. Pamtim samo svoje drhtanje prije ulaska u

prostoriju i nekoliko dana plakanja i grčeva u donjem dijelu trbuha.

Svijest, emocije, razum , totalni blank. S ove perspektive, a vjerojatno bi

se većina psihijatara složila, bio je to užasan nesrazmjer događaja i

reakcije. Naizgled, ništa se nije dogodilo. Ravan trbuh bio, ravan ostao.

Jedeš, piješ, učis, studiraš i šutiš. Da, šutiš. Šutnja o tome traje sve ove

godine.

Jedanput sam, zabrinuta zbog čestih napada panike, rekla

doktorici: „Znate, ja sam davno, u studentskim danima, napravila A.B. „

Nisam rekla ni prekid trudnoće ni abortus, već A.B. jer mi je i dan danas

teško izreći puni naziv onoga što sam učinila. Znate, mene ipak muči što

sam to napravila.“ „Ma dajte molim Vas, pa tko nije!“, rekla je i zaključak

je bio da imam napade panike zbog preopterećenosti poslom i stresom

uopće.

I tako je vrijeme išlo, a u meni je također išla paralelna priča. O mojoj

kćeri, mom djetetu kojeg JA i nitko drugi, nije donio na svijet. Ja, njena

majka koja joj je majka bila samo u toj svakodnevnoj priči. Njenu

generaciju pratim. Završetak, osnovne škole, srednje, matura, 18.

rođendan, faks, udaje ili neudaje i posao.

Prošle godine, prekrasna djevojka dođe raditi sa mnom. Generacija mojoj

kćeri. I svi primijetili da ne dam nikome na nju i kad pogriješi, stajem iza

nje, kad ju napadnu, branim je. Kolegica otišla, a ja plakala tri dana jer

mi ured prazan bez nje, jer je ona kao što bi možda bila moja koju nisam

imala snage, volje, ljudskosti donijeti na svijet. Što reći, ne volim pričati o

tome, ne volim čitati o tome, boli kao da ste bez kože.

Boli i kad mislite da ne boli. Kad se uljuljkate svakodnevnicom,

izvanjskom borbom, društvom koje ne vidi ništa loše u tome.

Ostaje da se kaznim sama. I tako se svakodnevno kažnjavam ne

dozvoljavajući si zaborav. Znam što bi mi rekli psihijatri, znam što mi je

rekao svećenik. Meni to nije dovoljno i nije mi dosta. Ni najmanji melem

ne osjećam. Možda bih trebala, pročitala sam negdje, prestati biti ohola i

dozvoliti da mi Bog oprosti. Ali, kako?

Nitko mi ne može oprostiti ako sam JA to učinila. Ubila svoje

vlastito dijete. Da, nema druge riječi i zbilja ne želim da se žene koje su

isto to učinile osjećaju kao ubojice. Ali, ja se osjećam i teško, jako teško

živim s tim. Ponekad poželim da i za mene postoji zemaljska kazna, da se

u nekakvoj ćeliji iskupim jer iskupljenje mora biti u prostoru i vremenu.

Ovako, moja kazna je samo u meni i samo preda mnom i bezvremenska

je.

Nakon ovoga što sam učinila i sebi i njoj pola mene je mrtvo, kao što je i

ona mrtva. To je jedino moje iskupljenje. Mene pola nema jer je pola

svakodnevno s njom. Bog zna gdje, ali ovdje nije. Plašim se vječnosti,

ova bol me tjera da želim da je nema. Da kad budem na Prokrustovoj

postelji i kad mi posljednja misao bude da je nisam rodila da sve nestane

i bol i sjećanje i maštanje i taj paralelni život.

A, što ako vječnost jest? I da ću je možda sresti? Ni tada neću svom

djetetu moći prići osim da mu dam vječnost da se iskupljujem stalno,

stalno i neprestano. To da, to bih htjela mila moja, da bar mogu vječnost

potrošiti na to. Vječno ti se iskupiti što ti nikad, ni tebi, a ni sebi kao

tvojoj majci nisam dala šansu.

A u toj vječnosti, ma kakva bol bila možda bi bilo šanse da se preokrene

prostor i vrijeme i da kroz nekakvu crvotočinu ponovo dođem u 1986.

Godinu i hrabro kažem:

**Dobro došla, mila kćeri. Na ovaj svijet kakav god bio!**

**Dobro mi došla!"**

***…  plačem  i  plačem  …***

**O MOJ LJUBLJENI GOSPODINE, KAKO**

**SAM RADOSTAN ŠTO SI TI SUDAC,**

**VJEČAN I PRAVEDAN!**

**PA NEKA NAM BUDE KAKO SMO**

**ZASLUŽILI …**

**ALI, TI NAS TAKO LJUBIŠ … I KADA**

**SE MI NE LJUBIMO.**

**KAKO SAM RADOSTAN ŠTO SI TI U**

**ŽIVOTIMA SVIH NAS!**

**SVETÐ IÐ PRESVETÐ UÐ SVEÐ VIJEKE**

**VJEKOVA.**